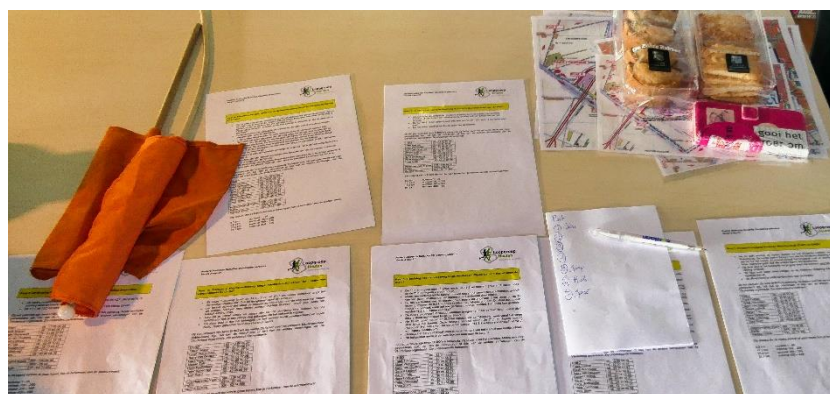

Verhaal van een poster - José Kloosterman

Het is de week van twaalf maart. Zaterdag Vlinderloop. Het is mijn postbeurt. Angstvallig begin ik op maandag al naar de weersvoorspelling voor zaterdag te kijken. Volstrekt zinloos natuurlijk, want het verandert nog elke dag. Op vrijdag weet ik dat het mooi weer wordt. Maar ja, door de posterswol geverfd, weet ik dat ik het uiteindelijk altijd koud krijg als ik sta te posten. Allerlei sprongetjes en dansjes om warm te blijven ten spijt. Dus toch een dikke trui extra in de tas.

Ik meld mij keurig op tijd en krijg een hesje en de kaart met informatie in de kantine van Vic-tum. Er hangt een gezellige sfeer. Mijn locatie is 'de plek bij het fietstunneltje'. Iedereen weet waar dat is. We hebben er zin in en wat boffen we toch met het weer. Ja, zeker! Maar niemand weet van mijn dikke wollen trui.

Als ik bij het tunneltje sta, kijk ik tegen een grote rode poster met daarop de woorden Lo-kaal, Sterk en Sociaal. Die staat er vast voor ons, voor onze loopgroep, voor de Vlinderloop. Het blijkt de PvdA te zijn. Nou ja, ook leuk.

Het is rustig. Weinig wandelaars, weinig fietsers. De vogels beginnen hun verleidingsliedjes te oefenen. Ze hebben nog tijd. De zon is heerlijk. Er komt een jongetje aan met een hond. Ze ruiken allebei hun kans. Niks voorzichtig langs de rand van de weg lopen maar hup, in één lange ren het weiland in. Voor even ruimte en vrijheid. Zijn moeder denkt er anders over. "Floris, je schoenen!", roept ze. Ja, die zitten onder de modder, net als de

pootjes van de hond. Ze gaan weer terug, netjes langs de rand. Het was voor even leuk.

Er komen meer mensen langs. Allemaal vriendelijk. Allemaal geïnteresseerd. "Waarom staat u hier?" hoor ik regelmatig. Ik vertel mijn verhaal en probeer soms een zieltje voor onze club te winnen.

"Hé mevrouw, kent u me nog?" Er stopt een jongen voor mij. Hij kijkt mij vrolijk aan. "Jazeker, jij bent Ruud. Ik heb je les gegeven". Zijn vrouw, Lieneke, ook een oud leerling, is net zo enthousiast. Zij zijn met de fiets. Twee prachtige kleine meisjes achterop.

Oh ja, er zijn natuurlijk ook lopers. Veel lopers. De meeste weten dat ze rechtsaf moeten voor het tunneltje. Maar vandaag is er een die dat niet doet. Ze gaat rechtdoor. Ze ontsnapt aan mijn blik omdat ze geen startnummer op heeft. Puffend en hijgend komt ze even later terug nu via de juiste route. Dat wordt geen toptijd.

De laatste loper komt eraan, gevolgd door een medeposter die eerder klaar is. Zij neemt mijn hesje, kaart en het bordje dat de richting aangeeft mee naar de kantine. Ik pak mijn fiets en ga naar huis.

Wat een prachtige ochtend. Voor het eerst in ruim twintig jaar posten heb ik het heerlijk warm. De dikke trui zit ongebruikt in mijn tas. Ik heb genoten en ga zingend naar huis.